

Samantha Hayes

Voor je sterft

ISBN 978-90-225-7301-3

ISBN 978-94-023-0311-7 (e-boek)

NUR 305

Oorspronkelijke titel: *Before You Die*

Vertaling: Sabine Mutsaers

Omslagontwerp: Marry van Baar

Omslagbeeld: Elisabeth Ansley / Trevillion Images

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2014 Samantha Hayes

All rights reserved.

© 2015 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Een maand eerder

Ik houd hem stevig vast terwijl de wind langs mijn lijf giert en mijn gedachten doorklieft, mijn hoofd leegmaakt. De bomen en heggen zijn donkere, boze flitsen die voorbijrazen in een middernachtelijk waas. Terwijl zijn rechterhand de gashendel opendraait, klem ik mijn armen om zijn middel en druk mijn gezicht tegen zijn t-shirt. Zijn rug voelt warm, de spieren gespannen door de stof heen.

‘Gaat het?’ roept hij, en hij draait zijn hoofd half naar me om.

‘Dit is fantástisch!’ brul ik terug, maar ik geloof niet dat hij me kan horen achter het vizier. Er bungelde maar één helm aan het stuur toen we de motor jatten. Hij stond erop dat ik die zou dragen.

‘Wil je harder?’

Mijn hart klopt bang maar opgewonden. Ik gluur over zijn schouder naar de snelheidsmeter. Negentig kilometer per uur, maar het voelt als het dubbele.

‘Ja!’ gil ik, en ik knik erbij met mijn helmhoofd, zodat hij kan zien dat ik er voor in ben.

We rijden de hoek om en dan zie ik de lange rechte weg die zich voor ons uitstrekt: Devil’s Mile.

Ik geef een kneepje onder zijn ribben om hem te laten weten dat ik méér wil, dat ik overal voor te porren ben. Hij draait met zijn rechterhand de gashendel open. De motor giert, het gebrul wordt luider en ik glijd naar achteren in het zadel als hij de koppeling loslaat. Ik houd me steviger aan hem vast en klem mijn benen om de motorfiets heen. De weg zoeft onder ons voorbij als een maanbeschenen lint van teer.

Hij geeft nog wat meer gas, zoekt de grenzen op. De motor laat brullend zijn vermogen horen en voert ons door het desolate nachtlandschap, dat alles wegzuigt wat mijn hoofd vanbinnen opblijes. Het is de ontlading die ik nodig had.

Het einde van het rechte stuk weg nadert sneller dan mijn gedachten. Ik voel hoe mijn vingers zich in zijn ribben begraven en vraag me af wanneer hij gaat remmen. Als we de bocht met deze snelheid nemen, eindigen we in een greppel.

‘Zachter!’ roep ik.

Het gebrul van de motor neemt onmiddellijk af en ik schiet naar voren; mijn heupen drukken tegen de zijne en mijn lijf voelt als een enorm gewicht tegen dat van hem. Hij lacht en draait zich half naar me om, zodat ik hem kan zien. Zijn spierwitte tanden, het pure plezier. Als we vaart minderen, pak ik de metalen stang achter me beet en leg mijn hoofd in mijn nek.

‘Dat was fucking fantastisch!’ roep ik uit.

Hij brengt de motor tot stilstand; die gromt schor onder ons. Dan zet hij zijn voeten in de modderige berm om ons in evenwicht te houden. Hij draagt teenslippers, meer niet.

‘Je bent hier niet bepaald op gekleed,’ zeg ik terwijl ik mijn been over het zadel zwaai. ‘Maar wat een mooi ding, zeg.’

Het klinkt alsof ik er verstand van heb, maar in werkelijkheid heb ik nooit veel met motoren gehad. Nu, na één ritje, ben ik helemaal verslingerd aan de kick van de snelheid en het tijdelijk geheugenverlies dat die met zich meebrengt. De motor brengt een grommend geluid voort als ik de helm losmaak en hem over mijn oren trek. Mijn haar knettert statisch en piekt alle kanten op.

‘Ik wist wel dat je het tof zou vinden,’ zegt hij, en hij trapt de standaard omlaag en drukt zich tegen me aan.

Een witte bestelbus komt langzaam de hoek om gereden. De bestuurder zit te sms'en of zoiets; hij kijkt op zijn mobiele telefoon. Ik zie de weerschijn ervan op zijn gezicht. Hij let niet op ons.

‘We hebben niet veel tijd,’ zegt hij. ‘Het kan nooit lang duren voordat iemand deze schoonheid mist.’ Hij strijkt met één hand

over het zadel en met de andere over mijn billen.

Mijn maag maakt rare sprongen door wat we hebben gedaan en mijn hoofd tolt van de alcohol en het spul dat ik heb gerookt, wat het ook geweest mag zijn.

Mensen zoals ik doen dit soort dingen niet.

‘Misschien moeten we nu maar stoppen,’ zeg ik. ‘Gewoon dat ding dumpen en maken dat we wegkomen.’ Ik ben ineens als de dood om betrap te worden – politiewagens, blauwe zwaailichten, agenten, handboeien, een nacht in de cel... de gevangenis.

‘Huh? Wil je dan niet zelf een keer rijden?’ Hij klinkt teleurgesteld. ‘Na al die moeite die ik heb gedaan?’

Ik staar naar de motor en voel mijn hartslag weer versnellen. De strakke lijnen, de glimmende lak, de dikke zilverkleurige uitlaat – de pure kick van die verborgen kracht – trekken me over de streep. ‘Denk je dat ik het kan?’

Zijn mond strijkt langs de mijne. Zo heb ik me nog nooit gevoeld.

‘Natuurlijk kun je het. Ga maar voorop zitten.’

Hij doet een stapje opzij en houdt de grommende motor vast terwijl ik erop klauter. Ik zet de helm weer op, met het vizier omhooggeklapt. Het stuur lijkt te ver weg te zitten: ik moet mijn armen strekken om erbij te kunnen. Zelfs stationair draaiend stuurt de motor trillingen via mijn benen en mijn ruggengraat naar mijn wazige hoofd.

‘Je kunt toch autorijden? Dit is niet veel anders.’

Zijn adem ruikt naar bier vermengd met wodka. Ik vraag me af of ik ook zo ruik; of we samen voorgoed achter slot en grendel belanden.

Ik buig me naar hem toe om hem te zoenen – *waar ben ik mee bezig?* – maar de opening in de helm is te klein en ik bots hard tegen zijn voorhoofd. We krijgen de slappe lach, gieren het uit, waardoor de motor bijna tegen de vlakke gaat.

‘Je kunt me maar beter uitleggen hoe het werkt nu ik nog een beetje bij de les ben,’ zeg ik. Dan pak ik zijn polsen beet, in een

vlaag van afschuw die toeslaat omdat ik even een helder moment heb. ‘We hebben een fucking motor gestolen! Hier krijgen we gigantische problemen mee.’

Mijn handen, armen en schouders trillen. Zelfs als ik me aan hem vasthoud, wordt het niet minder. Ik wil afstappen. Dit voelt helemaal verkeerd.

‘Relax,’ zegt hij met een zelfverzekerd lachje. ‘Kom op, wil je ervan genieten of niet?’

Dan legt hij zijn handen tegen de zijkanalen van de helm en hij trekt hem zachtjes van mijn hoofd. Hij drukt zijn mond op de mijne, zoekend naar de angst, om die weg te kussen. Om alles fijner te maken.

Ik knik. ‘Ja,’ zeg ik. Ik ben nu nog gekker op hem. Ik wil dat hij hier nooit meer mee ophoudt.

Hij doet me voor hoe de koppeling werkt en legt uit wanneer ik gas moet geven, waar de versnelling en de rem zitten en tot slot hoe ik dat bakbeest vaart kan laten minderen met mijn rechterhand en voet. Ik neem het een keer helemaal door, bedien in gedachten de hendels en de pedalen.

‘Ik zit achter je, we gaan niet te hard. Ik zal precies zeggen wat je moet doen. Zet de helm maar weer op.’

Hij geeft me nog een laatste zoen, inniger en liefdevoller dan ooit tevoren, en dan zet hij de helm op mijn hoofd, klapt het vizier omhoog en stapt weer op.

Even voel ik me schuldig omdat hij er ook een zou moeten dragen.

Met twee voeten aan de grond helpt hij me om de motor te draaien. Opnieuw ligt dat lange, rechte stuk weg voor ons. Het gladde oppervlak glanst in het maanlicht, glimmend van de pasgevallen regen. Ik kan alleen maar denken aan zijn handen die de mijne helemaal bedekken op het stuur. Hij draait aan de rechterhendel en de motor reageert onmiddellijk.

‘Klaar?’ brult hij boven het lawaai uit.

Ik knik en volg de handelingen die hij me voordoet. Als hij de koppeling loslaat, kruipen we naar voren.

Ik kijk op de meter. Twintig kilometer per uur, maar als je voorop zit lijkt het sneller. Hij heeft zijn tenen nog aan weerskanten van de motor aan de grond om ons in evenwicht te houden. Nog maar een paar kleine draaitjes aan de gashendel en dan trekt hij zijn voeten op en zet ze op de steunen.

‘Gas blijven geven,’ roept hij. ‘Hij mag niet gaan haperen.’

Hij heeft nog altijd de leiding, ook al ben ik degene die de motor bestuurt. Traploos glijden we langs de versnellingen, door hem bediend.

‘Dit is geweldig!’ brul ik, maar ik geloof niet dat hij me kan horen.

Ik gluur weer naar de snelheidsmeter. Ik wil harder, nog een beetje gas erbij voordat we het einde van de rechte weg naderen, dus geef ik een draai met mijn rechterhand en voel het bakbeest reageren. Als de motor begint te loeien, schakelt hij door naar een volgende versnelling en het voelt alsof we minstens honderdvijftig rijden.

Alles stroomt uit me weg als we op de bocht af snellen. Ik word gezuiverd, gefilterd door pure waanzin.

‘Ik doe het helemaal zelf!’ roep ik.

Ik draai mijn rechterhand naar me toe en de kick in mijn hart houdt gelijke tred met de motor. Ik weet dat het voor hem hetzelfde moet voelen. Mijn blik flitst een paar keer naar de snelheidsmeter: we gaan naar de negentig, en eroverheen. Er is ruimte voor méér, een kans om te laten zien uit wat voor hout ik gesneden ben.

‘Je bent een natuurtalent!’ roept hij achter me.

Zonder er lang bij stil te staan draai ik de gashendel zo ver mogelijk naar me toe.

Ik heb geen tijd om na te denken. Geen tijd om te handelen. Angst, onervarenheid en stommititeit smoren in minder dan een seconde iedere kans op rationaliteit. De motorfiets schiet brullend naar voren, waardoor mijn achterhoofd tegen zijn gezicht klappt. Ik klamp me vast zonder te weten wat ik moet doen, en meteen besef ik dat het te laat is.

De boom is een silhouet tegen de inktzwarte nachthemel. We razen er recht op af, met een snelheid van honderdtwintig, misschien wel honderddertig kilometer per uur.

Hij roept iets. Ik voel zijn voet tasten en tegen de mijne schoppen. Zijn handen bereiken het stuur niet op tijd. Zijn voeten zijn te laat bij de pedalen.

We rijden misschien wel honderdzestig als ik een scherpe por in mijn ribben voel, waardoor ik opzij zwiep.

Ik vlieg. De grond is boven me, onder me, beukt tegen mijn rug, mijn benen, mijn hoofd, perst aarde tussen mijn vingers door en klapt in mijn gezicht. De motor is verdwenen, weggerukt.

Dan een luide klap, een doffe plof in mijn hoofd binnen de helm als ik tot stilstand kom. Een scherpe pijn over de hele lengte van mijn rug. Mijn linkerbeen ligt gedraaid achter me. Ik proef bloed.

Als ik mijn ogen opendoe, is er een boom in mijn netvlies gebrand, het negatief van een beeld dat ik nooit zal vergeten. Mijn vingers klauwen naar de koele, natte berm, graaiend, zoekend naar iets, wat dan ook. Ik voel de nachtlucht op mijn gezicht – wil dat zeggen dat ik nog leef? Ik wil gillen, maar het lukt niet.

‘Waar ben je?’ Het is niet meer dan een fluistering.

Ik spits mijn oren en wacht op antwoord, maar er komt niets. Niets anders dan... Ik zet de kapotte helm af en probeer me te verroeren, maar alles doet zeer. De nacht is nu stil om ons heen, met alleen het geluid van het briesje dat in de heg boven me ritselt. Ik lig in de greppel.

‘Hallo?’

Mijn handen gaan naar mijn hoofd, maar niet zonder pijn. Ik tril onbeheerst en de tranen stromen over mijn gezicht. Ik weet niet of dat komt door de pijn, door de angst of door de dringende behoefte aan hulp. Wat heb ik aangericht?

Alstublieft, God, laat hem ongedeerd zijn. Laat hem ongedeerd zijn.

Dan zie ik hem liggen. Een verwrongen gestalte, opgekruld en

verfomfaaid aan de voet van een boom. Mijn eerste gedachte is dat het iemand anders moet zijn, dat hij het niet kan zijn; dit is het aangevreten karkas van een wild dier. Maar als ik me traag overeind hijs en naar de boom toe strompel, herken ik de groene korte broek en het gestreepte T-shirt. De teenslippers zijn nergens te zien. De motor ligt een meter bij hem vandaan, verwrongen tot een vrijwel onherkenbare hoop rood met oranje metaal.

Ik laat me op mijn knieën vallen. Hij beweegt niet.

‘Word wakker! Zeg iets!’

Mijn hand gaat naar zijn schouder. Hij is nog warm. Zit onder het bloed. Eén kant van zijn hoofd is verdwenen.

Ik schud hem door elkaar en stoot een geluid uit dat niet van mij afkomstig lijkt te zijn.

Er steekt een paarsig bot door de huid van zijn rechteronderarm en zijn nek is te ver naar achteren geknakt. Zijn schedel ligt open; de verse inhoud geeft zijn geur af aan de nachtlucht. Ik kan me er niet toe zetten aan het woord ‘dood’ te denken, ook al dringt het zich in mijn keel op als een hand die uit een graf tevoorschijn komt.

Houd je hoofd erbij, denk ik. Rustig blijven. Voel zijn hartslag. Bel een ambulance... de politie... houd een auto aan...

Ik kom overeind, vechtend tegen de pijn die me in zijn greep heeft, en ik probeer het tolleren van het donkere landschap om me heen tegen te gaan. Alles lijkt groter, griezeliger, verwrongen en boosaardig, alsof de bomen zich verzamelen en op me afkomen; alsof de heggen om me heen krullen en me te grazen nemen.

Slecht, je bent slecht, fluistert het platteland.

Ik heb geen idee wat ik moet doen.

Ik zou een ambulance of de politie kunnen bellen, maar dan word ik gearresteerd en voor de rest van mijn leven in de gevangenis gegooid. Dat heb ik verdiend.

Ik reed. Ik had gedronken. We hebben een motor gestolen. Nu is de man van wie ik houd dood.

Dan klikt er iets in mijn binnenste. Het is alsof hij me zegt wat ik moet doen.

Ik loop terug naar de greppel en pak de gedeukte helm die ik daarstraks op mijn hoofd had. Klem hem onder mijn arm. En dan strompel ik weg. Zonder om te kijken. Ik wil niet dat de herinneringen me blijven achtervolgen, me kwellen in mijn dromen, mijn bed doorweken van het nachtzweet. Wat mij betreft ben ik hier nooit bij betrokken geweest.

Dan blijf ik weer staan – mijn benen willen even niet meer. Er komt een auto aan. Paniekerig kijk ik naar het hek dat toegang biedt tot een weiland en ik klauter eroverheen, met de helm voor me uit gestoken. Op het moment dat ik me aan de andere kant van het hek op de grond laat vallen, vormen de koplampen een boog boven me. Alles wat donker was in mijn hoofd wordt verlicht. Ik hoor de auto vaart minderen en stel me de afschuw van de chauffeur voor wanneer hij het tafereel ziet.

Ik blijf zo dicht mogelijk bij de heg, kruipend, hobbelend, en ga ervandoor. Weg van hier, de donkere nacht in. Wat zal er nu met me gebeuren? Ik heb geen flauw idee.

1

Rechercheur Lorraine Fisher minderde vaart en sloeg af van de hoofdweg. Het was vanuit Birmingham nog geen uur rijden, en toch ondernam ze de rit maar twee of drie keer per jaar.

Er was geen plaats in haar leven voor spijt en had-ik-maar, daarom bleef de tijd die ze bij haar jongere zusje op het platteland doorbracht meestal beperkt tot Kerstmis, verjaardagen of een routinebezoekje in de zomer, zoals dat van de komende week. Een hele week niet werken kwam haar opeens akelig lang voor. Of kwam het door het vooruitzicht dat ze een week in het gezelschap van haar zus moest doorbrengen?

Ze hield van Jo, had haar altijd beschermd en op haar gepast, haar steeds weer overeind geholpen wanneer dat nodig was, maar meestal moest ze daar een prijs voor betalen. Lorraine vroeg zich af wat die deze keer zou zijn.

Ze keek naar de schoot van haar dochttertje. ‘Word je zo niet miselijk?’ Stella zat al drie kwartier naar haar telefoon te staren, berichtjes te typen naar vriendinnen, te facebooken en spelletjes te doen.

Lorraine had gehoopt een beetje met haar bij te kunnen kletsen, te vragen naar haar cijfers op school, informeren hoe het met haar aardrijkskundewerkstuk ging – maar nu het zover was, moest ze de gonzende leegte van de M40 vullen met een programma op radio 4, dat nu bijna afgelopen was. Stella was niet blij geweest met het vroege begin van hun dag. Lorraine had haar de auto in moeten lokken

– nog in haar pyjamabroek en een oud sweatshirt – met de belofte van haastig gesmeerde baconsandwiches en chips als ontbijt.

‘Papa zou een beroerte krijgen als hij dit zag,’ had Stella giechelend gezegd toen ze de broodjes inpakte in folie en ze samen met een hoop andere ongezonde rommel in een plastic tas stopte.

‘Dan kunnen we het hem maar beter niet vertellen, hè?’ had Lorraine een tikkeltje zelfvoldaan geantwoord.

‘Laat papa straks Grace maar dwingen om biologische yoghurt te eten, met handenvol van die gezonde bessen erin,’ zei Stella, die er eveneens van leek te genieten.

Lorraine had de vorige avond al afscheid genomen van haar oudste dochter, want ze wist dat Grace nog in bed zou liggen op het tijdstip dat zij vertrokken. Grace had later die dag afgesproken met een vriendin; ze zouden samen op sportkamp gaan. Ze keek er al tijden naar uit.

Hun week samen zou weer net zo worden als vroeger, had Jo een paar dagen geleden aan de telefoon gezegd. Lorraine had haar mond gehouden, maar dat was nu net waar ze zo bang voor was. ‘Net als vroeger’ impliceerde dat Jo weer een emotioneel wrak zou worden en belachelijke beslissingen zou nemen, waarna Lorraine haar zoals gewoonlijk uit de nesten zou moeten halen.

Ze had haar zusje altijd een rusteloze ziel genoemd. Het leek wel of Jo nooit tevreden was met wat ze had.

‘Waarom rijd je zo hobbelig?’ vroeg Stella.

Lorraine sloeg lachend haar ogen ten hemel. ‘Dat ligt niet aan mijn rijstijl, het komt door de landweggetjes hier. We zijn niet meer in de stad, hè? Als je even zou opkijken van die telefoon, zou je vanzelf... koeien zien, of zo.’

Ze wapperde met haar hand naar de voorruit. Eindeloze weilanden met kleine stukken donkergroen bos ertussen, en rijpende gewassen verspreid over de golvende aarde, het weidse uitzicht vanaf het slingerweggetje door het boerenland; alles was vol leven, weelderig, alsof het was ingekleurd met een volslagen ander palet dan hun volgebouwde woonwijk in Moseley.